

At den offentlige Votering undertiden vil kunne medføre ubehagelig Omtale af Personer og Forhold, er vel sandt, men omvendt vil Afstemningens Hemmelighed kunne føre til, at der ved Dommen sættes Stempel paa en Person, uden at det fremtræder som tilstrækkelig motiveret.

Naar det endelig mod den offentlige Votering anføres, at den vil kræve mere Tid end den hemmelige og derved sinke Højesteretssagernes Fremme, kan herimod henvises til Erfaringerne fra Norge, som ikke yder nogen Støtte herfor, men tværtimod synes at vise, at den offentlige Votering gennemgaaende ikke tager længere Tid, end en nogenlunde fyldig Fællesbegrundelse af Dommen vilde kræve. I øvrigt vilde en betydelig Besparelse af Tid og Kraft for Højesteret kunne indvindes, naar man opgav den i vor Tid ganske urimelige Ordning, der næppe heller har noget Sidestykke andetsteds¹⁾, at lade det store Tal af 9 Dommere deltage i Behandlingen af den enkelte Sag (for saa vidt den ikke udgaar til skriftlig Behandling, i hvilket Tilfælde 7 er tilstrækkelige) og delte Retten i mindre Afdelinger paa f. Eks. 5 Medlemmer. En saadan Begrænsning af Dommertallet vilde sikkert ikke betyde nogen Forringelse af Værdien af Rettens Arbejde, men tværtimod være egnet til at skærpe de enkelte Dommeres Ansvarsbevidsthed og Arbejdsvillie, og den vilde paa flere Maader kunne bidrage til en Fremskyndelse og Simplificering af Retsplejen ved Højesteret.

¹⁾ I den norske, tyske og østrigske Højesteret deltager saaledes i den enkelte Sags Behandling 7 Medlemmer, i den svenske et varierende Antal af 4—8, hyppigst 5, i den finske som Regel ogsaa 5, i den franske fra 5 til 7, i den engelske i Regelen kun 3 Dommere.